

[Aksel Larsen.]

mentation, at landet stander i våde, vi mangler valuta, situationen kan kun red- des ved, at befolkningen sætter sit forbrug ned og sparer penge op; og da man desværre må regne med, at dette lands ryggesløse befolkning ikke vil spare frivilligt, er man nødt til at tvinge den til det ved hjælp af en lov.

Venstre agiterede under valgkampen: „Stem for frihed, stem venstre“, og dets første foranstaltning var lov om tvungen opsparing. Sådant forholdt venstres rege- ringshandlinger sig til valgagitationen. Det næste, der kom fra regeringen, var den store skattebuket i november 1950, som sammen med den tvungne opsparing betød forøgede byrder for befolkningen på omkring en halv milliard kroner om året, og som i for- året 1951 fik et supplement gennem en serie nye skatteforhøjelser.

„Fæld regeringen, så falder skatterne“, sagde de konservative. Jeg skal hjælpe det ærede medlem hr. Poul Møller; han kan nat-URLigvis nu hævde, at det lykkedes ikke ved valget den 4. november 1950 at fælde regeringen, derfor var det umuligt at få skatterne til at falde, for regeringen gik jo frivilligt, og så kunne man ikke få skatterne til at falde. Men det, der nu er kendsger- ningen, er, at i hvert fald de konservative drev agitation forud for sidste valg med, at hvis de kom til, skulle skatterne blive sat ned, og under denne regering er skatte- byrden for befolkningen blevet forøget med en halv milliard om året.

Men det er naturligvis ikke gennemført af de to regeringspartier alene, for de har hverken flertal her i tinget eller i det andet høje ting; nej, disse skatteforhøjelser og den tvungne opsparing er gennemført af de to regeringspartier sammen med socialdemo- kratiet og de radikale, og det synes jeg man skal erindre sig, når man nu kommer fra disse fire partiers side og er så emsig for klokken 5 minutter i 12 før valget at gennemføre nogle meget beskedne skatte- lettelser.

Jeg burde måske ikke blande mig i dis- kussionen om, hvem der har forhøjet skat- terne mest, denne eller den foregående rege- ring. Jeg kan nu alligevel ikke dy mig for i anledning af det ærede medlem hr. H. C. Hansens meget frimodige tale at sige, at det kan godt være, at skatterne under denne regering er steget mere end under regeringen

Hedtoft. Men jeg ved, at det sidste, der blev gennemført af regeringen Hedtoft, var de forslag, det ærede medlem hr. H. C. Hansen som finansminister kom med den 9. august 1950, om, at nu skulle der gives en ekstra bevilling til militærvæsenet på 350 mill. kr. Man forlangte dette gennemført på 24 timer, og det blev vedtaget den 10. august 1950. (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: Det var 300 mill. kr.!). 300 mill. kr. plus 50 mill. kr.; de 50 mill. kr. var til civil- forsvaret, forbindsstoffer eller noget i den retning. Men vi kan godt nøjes med de 300 mill. kr., hvis det passer udenrigsmini- steren bedre. (*Udenrigsministeren* [Ole Bjørn Kraft]: Det er bare for nøjagtighedens skyld!).

Det, der har interesse, er, at Hedtoft- regeringens sidste reelle handling var en udgiftsforøgelse til et beløb af 350 mill. kr., uden at der blev skaffet dækning derfor. Man sagde netop den 10. august 1950: spørgsmålet om dækning, spørgsmålet om nye skatter lader vi ligge til efter valget. (*H. C. Hansen*: Der var forslag derom!). Ja, men de blev ikke gennemført. (*H. C. Hansen*: Men der var forslag!). Det bestrider jeg ikke, men det, vi diskuterer her, er det ærede medlem hr. H. C. Hansens påstand om, at under denne regering var skatterne steget mere end under den socialdemokra- tiske regering.

Og så er forholdet det, at det ærede mem- lem hr. H. C. Hansen som finansminister afgik med en udækket bevilling på 350 mill. kr., så sådan set er det et tegn på poli- tisk hæderlighed, når det ærede medlem hr. H. C. Hansen og hans parti efter valget og regeringsskiftet var så villige til at stemme for de nye skatter, der skulle skaffe dæk- ning for disse udgifter. Men hvad siger det? Det siger, at hvad udgiftspolitik og skatte- politik angår, har de to regeringer ikke så forfærdelig meget at lade hinanden høre. Og socialdemokratiet og regeringspartierne har ikke noget at lade hinanden høre ved- rørende skatterne, for den skattebyrde, be- folkningen i Danmark bærer, er gennemført af regeringen og socialdemokratiet og de radikale i fællesskab og enighed, og det er først nu, kl. 5 minutter i 12 før valget, at man bliver uenig om nogle småbeløb i skattelettelserne.

Ja, men se, hvad der skete i går! Da gen- nemførte man forlængelsen af de indirekte skatteforhøjelser. Det ærede medlem hr.